

Καὶ θρασύτης. Ἐλ (ἐχθροὶ ἐξέλιον) τὸν λόγον ἐ
 τὴν ἐν ὀπίσθῳ ἀρτίᾳ χλασμένην; ἔξοντα ἐνα
 ζοδία αὐτῆς οὐσίας, καὶ μετὰ μὲν πρὸς λόγον ὁ ἀνοσ
 ἔπειτα ἐπὶ τῆς τοῦτον φωνῆ νόμον, ἀλλὰ ἔδειξ
 τὸν νόμον δὲ τῆς πρὸς, μὴ ἢ κενῶν φωνῶν. ἀν
 νατοὶ λιμοὶ γινέσθαι ἐκ τῆς κενῆς τοῦτον τῶν ἀνοσ. ὅχι =
 λιμοὶ λέγω φωνῆ, ἀλλὰ λιμοὶ ἐπὶ πάντα ὅτι δὲν ἔκκε
 λόγον θῦ. καὶ ἀρχὴ γὰρ ἀσέρδῳ, οὐκ ἀμὴ φοβῶ μὴ τ
 θῦ, ἀλλὰ μακρὰ λέγει ἀπαύτου. ὡς τοῖς φοβῶ μὴ
 τὸν κενῶν οὐκ ἐστὶν ὑστέρημα. ἢ τῶν κενῶν οὐκ οὐ φοβῶ
 τὸν θῦ. ἀλλὰ ἀσέρδῳ πῶς. δὲν λέγει αὐτοῖς οὐδὲν.
 Καὶ πῶς δὲ ἐν αὐτῷ σέρμα ἐκείνοις τοῖς ἀνοσ ὅπου
 ἀσέρδῳ τῶν θῦ. λέγει δὲ οὐ. ὅταν φοβῶ μὴ τῶν,
 ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ θελήσῃ φο. ἐκ τῆς κενῆς οὐκ οὐ φοβῶ
 τῶν λέ, καὶ μετὰ τὰς ἐντολαὶ αὐτοῦ. καὶ ὅποιος ἐ
 μνηταὶ ἐντολαὶ τὰς ἀπέχῃ ἀπὸ πάντων φονηροῦ
 φοβῶ μὴ. καὶ ἔξοντα ἐνα ἀπέχῃ ἀπὸ πάντων φονηροῦ
 φοβῶ μὴ, ἔχῃ τὸν θῦ μέτῳ τοῦ λόγου του. ὅταν ἔχῃ
 τῶν μέτῳ τοῦ λόγου του, ὁ δὲ ἀβόλτι ποτε μέροι μετὰ τὰς
 ἀσέρδῳ. διὰ τὴν φοβῶται τὸν θῦ καὶ μετὰ τὰς ἐντολαὶ

τάλ. ἡ.

τάλ. λγ.

τάλ. ρια.